

NICOLAE P. LEONĂCHESCU – O VIAȚĂ DEDICATĂ CREAȚIEI

Alin M. OLĂRESCU¹

a.olarescu@unitbv.ro

ABSTRACT: This study presents several aspects of the life and the scientific and cultural activity of the distinguish researcher and historian of Romanian science and technology: PhD Prof. Eng. Nicolae P. Leonăchescu, Doctor Honoris Causa of University of Craiova. A dedicated researcher of Romanian and foreign archives, Nicolae P. Leonăchescu was the man who knew that no one else could organize his memory. In this sense, he stands as a testimony his last book „Summary of a life” – an atypical book become *model of memory organization*.

KEYWORDS: Nicolae P. Leonăchescu, history of science and technology, memory organization.

Nicolae P. Leonăchescu s-a născut la 9 iulie 1934 în satul Stroești – Argeș, dintr-o străveche familie românească ale cărei rădăcini se structurează astfel: Tătal: Petre L. Leonăchescu (2 decembrie 1891 – 5 ianuarie 1973, Stroești), dirigintele oficiului P. T. T. Stroești – Argeș; Mama: Maria Gh. Ciolcă (22 iunie 1909 – 16 august 2009, Stroești), casnică. Bunici paterni: Leon N. Mihalcea – Năndrașu (15 februarie 1845, Bălilești – 19 februarie 1913, Stroești), agricultor; nepotul lui Nicolae M. Năndrașu (1783 – 12 octombrie 1846, Stroești), boier de neam. Badea I. Ionescu – Apostescu (25 mai 1851, Stroești – 26 septembrie 1927, Stroești), casnică. Bunicii materni: Gheorghe I. Ciolcă (1879–1959), moșnean, agricultor; Elisabeta N. Sandu (28 aprilie 1884–1953), casnică. Legăturile de rudenie: sunt vaste și pe arii mari pentru că familiile de geneză au avut mulți copii care s-au răspândit în toată țara dar și dincolo de hotarele ei actuale. În satul Stroești suntem rude apropiate cu familiile: Ciolcă, Sandu, Ionescu, Olărescu, Galatioiu, Leonache – Leonăchescu, Toteanu, Trufășilă, Petrescu, Gurilă, Botan ș.a.

---

¹ Conf. dr. la Universitatea Transilvania din Brașov; secretar al Filialei CRIFST – Brașov.

Fig. nr. 1 – Nicolae P. Leonăchescu (9 iulie 1934, Stroești – Argeș – 4 august 2019, București)

A fost elevul Școlii Primare din Stroești – Argeș, în perioada 1941–1945, având ca învățătoare pe Elena Al. Ionescu – Păunescu (1906–1994) și pe Maria – Tincuța I. Retevoescu – Pintilescu (1924–2010), remarcându-se ca un elev conștiincios și atent la evenimentele sociale ce frământau viața satului în acei ani cumpliți ai războiului: concentrări masive și decedați pe front; contribuție materială a locuitorilor; primirea refugiaților din Moldova de Nord, Basarabia, Bucovina și din Pitești; construcția localului pentru: sediul plășii, Cămin Cultural, Biblioteca satului, camera oficială etc. de către un grup de rudari care au scăpat în acest fel de o eventuală deportare în Transnistria!²

În perioada 1945–1952 a fost elev la Liceul Ion C. Brătianu din Pitești iar „lumea liceului meu din perioada 1945–1952 a fost zguduită de mari schimbări cu efecte majore asupra corpului profesoral, elevilor și familiilor acestora.... În vara anului 1948 s-a aplicat „reforma învățământului”

² Olărescu, 2014.

printr-un examen de selecție la care au participat absolvenți ai vechilor clase a IV-a ale Ciclului inferior de liceu și noile clase a III-a de Gimnaziu unic; absolvenți din Pitești și de la alte școli din provincie – circa 600 concurenți – au candidat pentru un loc în clasa a VIII –a, de 50 de elevi, după noile standarde școlare. Am intrat în rândul „fericiților câștigători” pe locul patru cu media 9,55. În anii 1948–1952, am promovat cele patru clase ale ciclului superior de liceu cu următoarele rezultate: clasa a VIII-a A: media 8,07 (în zilele de 27 aprilie – 19 mai 1949, am fost internat la Spitalul din Curtea de Argeș, Secția Contagioși, ca bolnav de scarlatină; „convalescența” am început-o chiar la 20 mai 1949 prin prezența la lecții și „dând” tezele de rigoare!); clasa a IX-a A: media 8,72; clasa a X-a A: media 9,00 și clasa a XI-a A: media 9,92 – cu Diplomă de Merit (am avut o medie 9,00 la Biologie!). Internatul liceului fusese bombardat de americani în ziua de 6 mai 1944 și timp de cinci ani am găsit sprijin la trei gazde din Pitești: Maria Gh. Nițu (strada Ștefan cel Mare Nr. 28) primii doi ani de gimnaziu: 1945–1947; familia Constantinescu – Florescu (str. Oescu, azi Florăriei, Nr. 14), 1947–1948; doamna Vasilescu (str. Justiției Nr. 4) în 1948–1950.

În toamna anului 1950, s-au deschis internatul liceului și cantina aferentă; timp de doi ani școlari, 1950–1952 (clasele a X-a și a XI-a) am fost acceptat în spațiul respectiv, nou construit și bine amenajat. Regimul gazdelor era cumplit și nu poate fi uitat pentru că, România postbelică a fost marcată dureros de agresiuni de tip holotropic: seceta; foamete; lipsuri de tot felul; distrugerea elitelor; prigoana politică; jaful trupelor rusești de ocupație; inflație; confiscarea abuzivă a bunurilor mobiliare și imobiliare; cotele obligatorii; exmatricularea elevilor cu „origini sociale nesănătoase”; denunțuri și arestări trucate; cenzura generalizată; „sovietizarea” învățământului; pervertirea tineretului la modele ideologice totalitariste; regimul dictaturii proletariatului; stabilizări monetare; exacerbarea cultului personalităților de sorginte socialistă sau comunistă (Lenin, Stalin, Marx, Engels); promovarea internaționalismului cât mai proletar; raționalizarea și regimul cotelor obligatorii ș. a. m. d. Comunismul primitiv de tip asiatic a fost sursa unor abuzuri de neimaginat.”³

Elev atent, consemnează într-un jurnal personal toate aceste schimbări sociale, împreună cu opinii și impresii personale care devin sursă

³ Olărescu, 2014

bibliografică pentru viitoarele studii și cercetări. Desigur că au existat și bucurii în viața liceanului Nicolae P. Leonăchescu: „Bucurii? Profesorii cu experiență didactică valoroasă ne ofereau și clipe de destindere. Nu pot uita excursia la Constanța și în împrejurimi efectuată în zilele de 7 – 10 iunie 1947, cu trenul personal, de un grup numeros de elevi printre care m-am numărat și eu! Galeria marilor profesori din liceul anilor mei de elev este plină cu chipurile unor celebre personalități care au rezistat judecăților necruțătoare ale timpului. Sunt bucuros a-i menționa, aici, pe cei care mi-au iertat greșelile și m-au ajutat pe drumul aspru al evoluției cultural – științifice și anume: Dumitru P. Mihalașcu și Emil Gh. Morțun (Matematică); Marin Manu Bădescu, George Aman și Drăghici – Virgil C. Mărgineanu (Limba română); Felicia Nucă (Limba franceză); Constantin D. Albu și Tache Sâmbotin (Muzică); Haralambie Ciocan (Chimie); Gheorghe M. Toma (Geografie); Iulian P. Matei (Istorie) ș. a. În rest: lecții, extemporale, teze, ședințe de învățământ ideologic, muncă voluntară, mitinguri, concursuri literare, unificarea organizațiilor de tineret, lectura în grup a articolelor de fond din presa politică a vremii ș. a. m. d. Propaganda comunistă era feroce și elevului nu i se ierta nici o greșeală. „Experimentul Pitești” din celebra închisoare avea efecte și în cadrul liceului din Pitești. Unii dascăli tineri experimentau pe tinerele vlăstare din băncile aflate în fața lor metode de „educație comunistă” cu aforismul: „Cine rezistă bine! Cine nu rezistă, să plece în altă parte!” În general, din rândul activiștilor tineri recrutați la nivel județean în celulele P. C. R. ori în organizațiile de tineret au apărut și asemenea cadre didactice; unii nici nu aveau calificarea impusă de lege! Pe timpul „foametei”, unele cadre didactice din liceu solicitau alimente de la elevi; cine nu se „conforma” cererilor primeau o notă „rea” la materia respectivă. Chiar elevii foarte buni erau șantajați în acest fel! Pot să dau și exemple din clasa mea, a III-a D! Părinții copiilor tratau aceste fenomene cu înțelepciune, aplicând metoda „pașilor mărunți” și a intervenției discrete prin cunoștințe sus – puse.”⁴

În anul 1952 intră ca student la Facultatea de Instalații și Utilaj a Institutului de Construcții din București, secția Instalații. Decizia o ia în urma unei discuții, avute în vara anului 1951, cu „*Ghică C. Leonache, un vecin, rudă cu noi; era un foarte bun maistru instalator și lucra în București. Așa m-am decis: „Voi urma specialitatea Instalații” la facultatea de profil.*”⁵ iar

⁴ Olărescu, 2014.

⁵ *Ibidem*;

admiterea s-a făcut fără examen dar nu fără griji și emoții: „Mă pregătisem intens pentru acest examen și la prima probă scrisă am intrat în Sala C1 ca să o susțin. După ce s-a enunțat subiectul la „Algebră și Trigonometrie” iar candidații l-au scris, a intrat în sală secretarul facultății și strigă numele unor candidați printre care și al meu, precizând: „Cei strigați să iasă din sală!” Două fete Cosmovici Gh. L. Mona – Marina și Economu A. Anișoara nu veniseră la proba scrisă. Eu am încremenit, frământat de întrebări: „Te pomenești că cineva m-a reclamat că n-am originea socială sănătoasă!” Tata era înregistrat ca „țaran mijlocăș” dar fusese și dirigintele Oficiului PTT Stroești! Candidații proveniți din clase/categorii sociale taxate drept „nesănătoase” (chiaburi, preoți, învățători, „exploatare”, comercianți, industriași, politicieni etc.) nu aveau dreptul să intre la facultate! Secretarul Mihai Bruștuc – am aflat, ulterior, numele – a explicat: „Dumneavoaștră ați fost admiși în facultate pe baza Diplomei de Merit, fără examen. Puteți pleca și vă așteptăm la deschiderea anului universitar!” Acest anunț se baza pe un ordin ministerial pe care îl primiseră în aceeași zi! Pluteam de bucurie! Cineva mi-a șoptit: „Vezi că s-a afișat la avizierul facultății acest anunț și lista respectivă”. Era primul an când se aplica o asemenea metodă la admitere dar n-a fost aplicată decât 2–3 ani și vă imaginați de ce n-au permanentizat-o. M-am dus la avizier, nici o listă! Am intrat în Secretariat și M. Bruștuc mi-a confirmat decizia ministerială în mod ferm. Cosmovici Mona și Economu Anișoara văzuseră lista și au decis: „Hai la ușă să vedem cine e ăsta, Leonăchescu!” Și m-au văzut! Un fiu de țărani români, sărăcăcios îmbrăcat, speriat și de umbra lui; ele erau absolvente ale Liceului „Dimitrie Cantemir” din București! Șocul provocat celor dragi din Stroești, unde am ajuns în aceeași zi, l-am povestit colegului de liceu Constantin Fulgeanu mai târziu iar el a publicat informațiile într-o broșură cu titlul: „Oameni de seamă ai Argeșului: NICOLAE LEONĂCHESCU”, apărută în anul 1992 la Pitești. Ceea ce a urmat se cunoaște: o permanentă luptă cu tine însuși pentru a realiza autodepășirea impusă de statutul final de INGINER!”⁶

Viața de student al lui Nicolae P. Leonăchescu, din perioada 1952–1957, a fost una plină de evenimente și este descrisă în următorii parametri: anul bobocilor; lumini și umbre; universitari de toate nuanțele; statistica și oamenii; cantine și cămine; capcanele marelui oraș; echipa de gimnastică; un an infernal; o repartitie guvernamentală⁷.

⁶ *Ibidem*;

⁷ v. Olărescu, 2014 – pp. 17–42.

După o scurtă perioadă (12 iulie 1957 – 9 decembrie 1957) de stagiatură ca inginer energetician la IRECER Pitești, a revenit la Catedra de Termotehnică a Institutului de Construcții București, parcurgând toate treptele ierarhiei universitare: șef de laborator (1957–1960); asistent (1960–1962); șef de lucrări (1962–1968); conferențiar (1968–1977) și profesor (9 septembrie 1977 – 15 septembrie 2001, data ultimului examen cu studenții). În ziua de 25 aprilie 1968 a susținut public teza de doctorat: „Contribuții la studiul propagării căldurii prin sol” – sub conducerea prof. ing. Lazăr Stoicescu, șeful Catedrei de Termotehnică de la Facultatea de Mecanică a Institutului Politehnic București – și a obținut titlul de Doctor inginer în Termotehnică⁸. Avatarurile parcursului doctoral și ale susținerii tezei sunt povestite patruzeci și șase de ani mai târziu, în cartea noastră „La Masa de Pământ. Întâlniri cu Nicolae P. Leonăchescu – 80”⁹.

Devine conducător de doctorat în anul 1990 iar în perioada 1977–1981 a fost prodecanul Facultății de Utilaj Tehnologic al Institutului de Construcții București.

Domeniile sale de cercetare au cuprins următoarele arii: Termotehnica și Energetica construcțiilor; sisteme și instalații termice; Termodinamica tehnică; istoria tehnicii și științei românești; istoria comunei Stroești-Argeș; istoria Școlii tehnice superioare românești; folclor, studii de caz etc.¹⁰ Cercetătorii din domeniul termotehnicii, referindu-se la modele fizice de introducere a entalpiei – genealizarea relațiilor lui L. Onsager privind: forțele și fluxurile termodinamice și a sursei de entropie; introducerea timpului ca parametru în studiul proceselor ireversibile/nestaționare; definirea puterii drept o „*viteză de interacțiune energetică*” –, au semnalat contribuția autorului Leonăchescu sub diferite forme: „Metoda Leonăchescu” (1981; A. Petrescu, Gh. Duță și P. Vasilescu; pag. 68–73); „Punct Leonăchescu” (1981; C. Bandrabur); „Leonăchescu point” și „Leonăchescu approach” (1983; Adr. Bejan, Londra); „Puncte Leonăchescu” (1998; Al. Măruță). În 1994, Adrian Bejan Duke University, SUA și K. Rupp, SUA, revin cu „Leonăchescu method” și „Leonăchescu point” iar prof. Stoian Petrescu a constatat că există: „Modelul lui Leonăchescu” și „Modelul Schmidt

⁸ Năndrașu, 2007

⁹ v.: Olărescu, 2014, pp. 47–51.

¹⁰ *Ingineri Români*, vol. I.

– Leonăchescu” (1983); „Modelul Schmidt – Vlădea – Leonăchescu” și „Modelul Schmidt – Leonăchescu” (1988) etc¹¹.

A publicat un număr impresionant de lucrări, lista sa cuprinzând la 4 august 2019, 661 de titluri dintre care 46 de cărți. Menționăm cărțile: *Termotehnică*, Ed. Didactică și Pedagogică, ediția I, 1974; ediția a II-a, 1981; *Probleme de termotehnică*, Ed. Didactică și Pedagogică, 1977; *Transferul căldurii între construcții și sol*, Ed. Tehnică, vol. I, 1981; vol. II, 1989 (Intensificarea proceselor de transfer de căldură prin sol se constată la multe construcții în exploatare. Autorul a introdus conceptul *per-turbări termice locale*, cu aplicație la canale de termoficare, amplasate în teren denivelat sau pe marginea unor ape curgătoare sau staționare etc. *Lexicon de construcții și arhitectură (Fizica construcțiilor)*, Ed. Tehnică, vol. I (A-C), 1985; vol. II (D-M), 1986; vol. III (N-Z), 1988; *Câmpul termic universal*, Ed. Tehnică, 1992, ed. II-a, 2011; *Bătălia pentru Sistemul Metric*, Ed. Ion Creangă, Ed. I, 1986; Ed. a II-a, AGIR, 2013; *Stroești-Argeș. Documente și mărturii*, Ed. Litera, vol. I, 1971, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, vol. II, 1981, Casa de Editură și Librărie Nicolae Bălcescu, București, vol. III, 2000; *Premise istorice ale tehnicii moderne românești*, Ed. Tehnică, vol. I, 1994, vol. II, 1996, Ed. AGIR, ed. II-a, 2007; *Destine și proiecții*, DRIM EDIT, Târgu Jiu, 2003; *Lacrimile Basarabiei*, DRIM EDIT, Târgu Jiu, 2004; *Inginerul Carol S. Caracioni-Crăciun*, Ed. AGIR, 2009; *Studenti români în Franța*, Ed. AGIR, 2011; *Orizonturile cunoașterii*, Ed. AGIR, 2015 – carte ce dezvăluie aria preocupărilor și eforturilor holotropice ale autorului¹²; *Sumare dintr-o viață*, Ed. AGIR, 2019.

Sumare dintr-o viață – o carte atipică

Cercetător asiduu al arhivelor românești și străine, Nicolae P. Leonăchescu, a fost omul care a știut ca nimeni altul să-și organizeze memoria. Astfel a instituit, prin donații, fonduri de documente în diverse biblioteci și arhive: Liceul I. C. Brătianu Pitești, Biblioteca Județeană Pitești, Biblioteca Academiei Române, Arhivele Statului Pitești, Arhivele Complexului Muzeal Golești, Arhiva Societății Cultural – Științifice „Stroești – Argeș” etc.

Dincolo de aceste donații și instituire de fonduri a fost permanent preocupat de efectele acțiunilor sale, încercând să salveze de uitare aceste

¹¹ Olărescu, 2014.

¹² Olărescu, 2016.

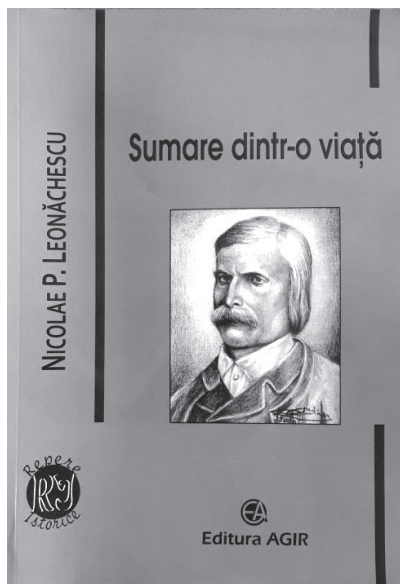

Fig. nr. 2 – Coperta cărții: Nicolae P. Leonăchescu, *Sumare dintr-o viață*, Editura AGIR, București, 2019.

documente ale unei vieți aflate în continuă căutare. Astfel în anul 2019, la Editura AGIR din București, seria „Repere Istorice” apare cartea „Sumare dintr-o viață”.

Atipicitatea acestei cărți este dată de faptul că ea cuprinde, în cele 172 de pagini, rezumatele manuscriselor predate de Nicolae P. Leonăchescu, Arhivelor Statului Pitești.

Cartea este structurată în trei capitole:

Jurnalul unui argeșean – capitol ce redă, pe 87 de pagini, sumarul însemnărilor din perioada 25 aprilie 1996 – 31 august 2015, defalcat în două subcapitole: *Parlamentarul. Însemnări cu sufletul la gură* (vol. 1–28) și *Pensionarul. Note finale* (vol. 28–40). Acest manuscris se

desfășoară pe 11.308 pagini, în 40 de volume, al căror inventar (Anexa 1) cuprinzând numărul volumului, numerotarea paginilor și datele de început și sfârșit (ex. Vol. 1 / pp. 1–220, 25 aprilie – 23 septembrie 1996; Vol. 28 / pp. 6995–7304, 25 septembrie 2004 – 19 mai 2005) se află în finalul capitolului pentru o mai bună orientare – a cititorului și cercetătorului – atât în carte cât mai ales în arhivă. De asemenea, acest capitol se încheie cu o listă a deplasărilor lui Nicolae P. Leonăchescu (Anexa 2), în Basarabia și în alte țări, în care sunt redată succint: perioadele, traseele și scopul/tematica deplasării.

Caietele Stroeștenilor – în care sunt redată sumarele a 1.056 de secvențe documentare, desfășurate pe 6.040 pagini de manuscris, cuprinse în 17 volume, completate cu texte, imagini și reproduceri de documente, inclusiv reviste locale de mare valoare. Acest manuscris reflectă preocupările autorului pentru istoria satului Stroești – Argeș, și redă cititorului și mai ales cercetătorului, achizițiile documentare ale lui Nicolae P. Leonăchescu din perioada: 1944 – august 2016. Capitolul este completat de patru anexe: *Anexa 3* cuprinde tabelul colecției de extrase din presă cu tematica Stroești

– Argeș, 18 volume totalizând 4264 file în aria temporală 1944 – august 2016; *Anexa 4* cuprinde procesul verbal de donație către Direcția Județeană Argeș a Arhivelor Naționale ale României a fondului „*de documente și mărturii colectate de mine de-a lungul vieții – spre conservare și utilizare competentă*”¹³ „. Lista cuprinde 19 poziții în care sunt descrise succint ceea ce Nicolae P. Leonăchescu a donat Arhivelor Naționale ale României iar arhiviștii – A. N. R. – D. J. A. Pitești –, delegați, în București, la 31 august 2015, Pribeagu I. Lucian și Sina V. Nicolae, au primit în custodie. *Anexa 5* cuprinde lista deputaților de Argeș în perioada 1920–1990, publicată „în perspectiva istoriei politice argeșene «în care»*deputații au ocupat un loc aparte. Atât cât a fost, contribuția lor la peisajul legislativ s-a materializat în idei și texte care au asigurat continuitatea și fluenta vieții noastre. Unii deputați au făcut epocă; alții au intrat în neant cu neputințele lor.*”¹⁴ Această anexă prezintă o addenda ce cuprinde trei semnale istorico – științifice: **1.** descoperirea de către studentul Nicolae Stoica din Galeș, jud. Argeș, în anul 1956, în râul Vâlsan a trei exemplare din specia *asprete*, „o fosilă vie” din *epoca terțiară* – recunoscută științific și înregistrată, în anul 1957, cu denumirea de *Romanichtys Valsanicola*. **2.** Pe raza satului Stroești – Argeș, se află „*mlaștina oligotrofă*” *Lacul cu Ochiu*, aflată a 550 m altitudine, singura din Subarpații Meridionali, unde s-a conservat un „rar fenomen fitogeografic” și unde cercetătorul Gheorghe L. Turcu (n. 1929 – 4 mai 2009) a descoperit (în anii 1958–1970) doi *taxoni noi* în știință (*Betula Hybrida Bechstein, forma neocarpatica Turcu, forma nova; Drosera rotundifolia L. cu forma caufoliata Turcu, forma nova*) și alți patru **taxoni** necunoscuți în Muntenia și descriși ca atare în teza sa de doctorat. **3.** Savantul Aurelian N. Sacerdoțeanu (20 dec. 1904, satul Ferigile, com. Costești, jud. Vâlcea – 7 iunie 1976, București), istoriograf și arhivist de elită, a prezentat în ziua de 28 iulie 1974, o comunicare la cea de A 3 – A Sesiune Științifică de Vară „Stroești – Argeș”, o comunicare în care a dezvoltat ideea că „râul Vâlsan își trage numele de la un un pește numit **vâlsan**” arătând că în România există și un munte Zăgan al cărui oronim derivă de la un vultur de altădată, **zăgan**; iar ambele denumiri: hidronimul Vâlsan și oronimul Zăgan datează din *perioada totemică* a omenirii când locuitorii se închinau la aceste două ființe: peștele vâlsan și vulturul bărbos zăgan. Așadar două probe lingvistice ale vechimii și continuității populațiilor din aceste zone. *Anexa 6*

¹³ Leonăchescu, 2019

¹⁴ *Ibidem*.

cuprinde poezia *Singur* – prima poezie scrisă de Nicolae P. Leonăchescu, în martie 1947, pe când se afla în gazdă, la Maria Gh. Nițu, str. Ștefan cel Mare, nr. 28, Pitești.

Album fotografic – este titlul celui de al treilea capitol care cuprinde douăzeci și nouă de imagini ce împreună cu legendele și sumarele lor întregesc alcătuirea cărții aducând completări și clarificări vizuale unor texte din cuprinsul cărții.

Prin structura ei, prin natura informațiilor dar mai ales prin varietatea subiectelor abordate (de exemplu aflăm când a murit Oane, poreclit Drăcosul – văcarul legendar al satului Stroești – Argeș dar și contribuțiile lui Nicolae P. Leonăchescu la dicționarul „Ingineri Români” editat de Academia Română prin intermediul CRIFST), dar mai ales prin preocuparea pentru prezervarea memoriei prin documente scrise, această carte atipică devine un *model de organizare a memoriei* deoarece „cartea este singura noastră soluție contra uitării. Cartea este izvorul speranței. Acest adevăr nu trebuie ingnorat¹⁵.”

Concluzii

Nicolae P. Leonăchescu a fost: fondator și președinte al Societății Române a Termotehnicienilor în perioada 1990–1998; redactor-șef al revistei *Termotehnica* în perioada 1993–1998; fondator al Societății Cultural-Științifice *Stroești-Argeș* și președinte executiv în perioada 1972–1992, și președinte de onoare al societății în perioada 1992 – 4 august 2019 (data decesului); membru fondator și vicepreședinte, din anul 1990, al Societății Cultural-Științifice *Getica*; membru fondator și vicepreședinte al Fundației Cultural-Științifice *Mihai Viteazul-Călugăreni* din anul 1993; director al publicațiilor *Posada* și *Stroeștenii* (1996–2004).

Pentru activitatea sa, Universitatea din Craiova i-a acordat titlul științific de *Doctor Honoris Causa* în anul 2004 iar Universitatea Tehnică de Construcții i-a acordat titlul de profesor universitar emerit în anul 2012.

A susținut o amplă activitatea parlamentară ca: Deputat de Argeș (7 mai 1996 – 13 dec. 2004) din partea Partidului România Mare; secretar al biroului Permanent al Camerei Deputaților (2000–2004). Pentru această susținută activitate a fost recompensat cu ordinul Serviciul Credincios în Grad de Cavalier (2004).

¹⁵ *Ibidem.*

A decedat la 4 august 2019, în locuința sa din București iar funeraliile, desfășurate cu onoruri militare, au avut loc în data de 7 august 2019 în satul Stroești – Argeș.

Profesor universitar de elită, specialist de excepție în termotehnica și energetica construcțiilor: autor al unei metode originale de calcul pentru determinarea fluxurilor termice, care străbat solul în vecinătatea construcțiilor (*Metoda Leonăchescu* și, în cadrul ei, *punctul Leonăchescu*); coautor al *modelului termodinamic Schmidt-Leonăchescu* (apreciate în SUA), Nicolae P. Leonăchescu a fost și rămâne un creator de elită în domeniul termodinamicii tehnice românești și un autentic pionier în domeniul științei și tehnicii românești.

Dincolo de toate acestea NICOLAE P. LEONĂCHESCU fost un OM: care și-a împlinit destinul prin muncă, cercetare, știință – prin studiile sale publicate și care a scotocit arhivele naționale și internaționale pentru a scoate la iveală istoria satului Stroești – Argeș și istoria tehnicii românești. A fost un om căruia viața, sub toate aspectele sale nu i-a fost străină – a cunoscut-o, a iubit-o și a prețuit-o „*Băgând viață în anii săi!!!*”, a înțeles și respectat mecanismele vieții și societății. S-a dedicat total satului său natal, Stroești – Argeș, ridicându-l la rangul de „*cel mai mediatizat sat din România*”, și apărându-i aprig istoria, tradiția și patrimoniul. În calitate de parlamentar în anii '96–2004, a întrezărit valoarea legăturilor cu românii din Republica Moldova și Transnistria și făcut numeroase deplasări însoțite de donații masive de carte românească – multe dintre ele desfășurate în condiții grele¹⁶. Pentru profesorul Nicolae P. Leonăchescu fiecare stroeștean reprezenta o legătură cu satul său, o punte de comunicare și de colaborare iar, dumnealui deținea puterea și arta de a discerne și evalua calitățile fiecăruia și a le cultiva, văzând, în același timp și defectele dar acționând discret pentru diminuarea lor. A fost un fidel și aprig luptător pentru FAMILIE, VIAȚA, NEAM și SAT și s-a dovedit un PATRIOT, cu totul dezlegat de ideologii sau fanatisme. Pentru Nicolae P. Leonăchescu ADEVĂRUL ISTORIC, probat de dovezi, documente și mărturii, a fost literă de lege. A știut ca nimeni altul, să discearnă între DOCUMENT și MĂRTURIE, între istoria consemnată în documente și istoria orală. A înțeles timpuriu nevoia de sacru și a creat legende și a împământenit tradiții bazate pe istoria locului. A ajutat discret pe multi

¹⁶ Olărescu, 2014; Leonăchescu, 2019.

stroeșteni și semeni ai săi – discreția este semnul smereniei – și a format OAMENI – există în mediile academice expresia „Școala Leonăchescu”, „*Ai băut apă după Leonăchescu!*” A fost un căutător, spirit neliniștit, avid de cunoaștere și de nou! Un om drept, bun și blând dar aprig care nu se sfia să arate unde greșeau semenii! A iubit și apărut satul Stroești – Argeș mai presus de orice, dăruindu-se pe sine acestuia și studiilor privitoare la Istoria Științei și Tehnicii din România!

Nicolae P. Leonăchescu a fost un OM care ne lasă o moștenire spirituală, științifică și culturală bogată. O moștenire demnă de urmat dar foarte grea prin însăși jaloanele sale! Nicolae P. Leonăchescu fost un model de integritate, demnitate și acribie profesională, iar aceste modele trebuie cunoscute, apreciate și valorizate.

Bibliografie:

- [1] Drăgan, G. (coord.), *Ingineri Români. Dicționar enciclopedic*, vol. I, Editura Mega, Cluj – Napoca, 2014.
- [2] Leonăchescu, N. P., *Sumare dintr-o viață*, Editura AGIR, București, 2019.
- [3] Năndrașu, N., *Personalități din Stroești – Argeș*, Editura AGIR, București, 2007.
- [4] Olărescu, A. M., *La Masa de Pământ. Întâlniri cu Nicolae P. Leonăchescu – 80*, Editura Lux Libris, Brașov, 2014.
- [5] Olărescu, A. M., *Nicolae P. Leonăchescu: Orizonturile cunoașterii*, în *Studii și Comunicări/DIS*, Academia Română, Comitetul Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii, Divizia de Istoria Științei, vol. IX, pp. 427–433, Editura MEGA, Cluj – Napoca, 2016.